

חזקים בכל בבריאות, וכל איברינו בעمرם. ואתם שלא אוכלים, חלשים בלבכם בחלאים רעים ובsharp; יותר מפל שאר העמים. עם ששונה אהכם אלהיכם בכל. וכן זקן, אל תאמר לי דבר, שלא אשמעו אותן ולא אקבל מך. הרים רבי אלעזר עניין והשגיח בו, ונעשה גל של עצמות.

בין שבח רגוז, החזר רasso, ובכה, ואמר, (זהלט ח') ארנינו מה אדר שמקד בכל הארץ. כמה חזק כה שם הקדוש, חזק בכל הארץ, וכמה חביבים דברי התורה, שאין לך דבר קטן שלא נמצא בתורה, ואין לך דבר קטן שבא בתורה שלא יצא מפי הקדוש ברוך הוא. דברים אלו שאלן יומא חד לאלהו, ואמר דה באישית הרקיע הסתדרו לפני:

קדוש ברוך הוא. וכך זה: שבשיצאו ישראל ממצרים רצה הקדוש ברוך הוא לעשות בארץ, במלאכים קדושים של מעלה, ורצה לבנות להם בית קדוש ולהורידיו מתח שמי הרקיעים ולנטע את ישראל, נציב קדוש, כמו הדרות של מעלה. זהו שפטות (שותות ט) הbabmo וחתעו בהר נחלה. בגין נחלה. באיזה מקום. במקוון לשבתך פעלת ה'. באזות שפעלת אתה ה', ולא אחר. מכון לשבתך פעלת ה' - זה בית ראשון. מקדש ה' כוננו ירידך - זה בית שני. ושניתם אמונות הקדוש ברוך הוא. הם.

ומשהרגיו לפניו בפרק - מתה, והכenis הקדוש ברוך הוא את בגיןם לארץ, (למהו מעשיהם) והבית נבנה על ידי אדם, ולבן לא עמד. ועלמה היה יודע שימושים שפעשה זה של אדם לא יעד, דה

וכל שייפון דילן בקיומיהו. ואתון דלא אכלין, חלשין כלכו במרעין ביישן, ובתבירו יתיר מפל שאר עמין. עמא דסיגי לכון אלחנון בכלא. סבא סבא, לא תימא לי מדי, דלא אשמעינה, ולא אקבל מנה. זקיף עינוי רבי אליעזר, ואשכח בה, ואתחשב תלא דגרמי. בין דנה רוגזיה, אהדר רישיה ובכה, ואמר, (זהלט ח') יי אדוננו מה אדר שמק בכל הארץ. כמה מקיף חילא דשם קדישא, מקיפה בכל ארעה, וכמה חביבין ملي דאוריתא, דלית לך מלה זעירא דלא תשכח לה באורייתא, ולית מלה זעירא דאתיא באורייתא, דלא נפקת מפומיה דקודשא בריך הוא. מלין אלין דשאל להוא רשע, אני שאלתי שאלאן יומא חד לאלהו, ואמר דה בא מתייבטה דركיעא, אסתדרו קמיה דקודשא בריך הוא, והכי הוא.

דבר נפקו ישראל ממצרים, בעא קדשא בריך הוא למביד לוון בארעא, כמלאכין קדישין לעילא, ובצא למוני לוון ביתא קדישא, ולנחתה ליה מגושמי רקיעין, ולנטעא לוון לישראל, נציבא קדישא, בגונא דידיוקנא דלעילא. הדא הווא דכתיב, (שותות ט) הביבאמו וחתעו בהר נחלה. בגין אחר במקוון לשבתך פעלת ה'. בגין אחר דפעלת אתה ה', ולא אחרא. מכון לשבתך פעלת ה', דיא בית ראשון. מקדש ה' כוננו ירידך, דא בית שני. ותרוריהו, אוונוטא דקודשא בריך הוא אינון.

ומדארכינו קמיה במדברא, מיתו, ואגנס לוון קדשא בריך הוא לבנייה בארעא. (אולפו עזבריהו) וביתא אתבני עלי ידא דבר נש, ובגין פך לא אתקיעים. ושלמה הוה ידע, דבגין דהאי עובדא דבר נש לא יתקיעים, ועל דא

ועל זה אמר, (תהלים קב) אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו, שהרי אין לו בו עמידה. בימי עזרא גרים החטא, והצטרכו הם לבנות, ולא היה בוט עמידה. ועד עכשו בנין הראzon של הקדוש ברוך הוא לא היה בעולם, ולעתיד לבא כתוב (שם קמ) בונה ירושלים ה'. הוא ואחר. ובגין זה אנו מחייבים, ולא בנין אדים, שאין לו עמידה כלל.

בית ראשון ובית שני ייריד אותום הקדוש ברוך הוא כאחד מלמעלה. בית ראשון בכסוי, ובית שני בגלי. אותו בית יהיה בבית שני, שנקרא בית שני, שיראה לכל העולמים אמנה הקדוש ברוך הוא, חרוה שלמה ורצון כל

אורו בית ראשון בכסוי עליה למعلاה, על גב אותו שבגלו. וכל העולים יראו ענני כבוד שטוביים על גב אותו שבגלו. ובתווך אותו עננים יהיה בית ראשון במעשה טמיר שעולה עד רום כבוד השמים, ובגין זה אנו מחייבים.

עוד עכשו לא היה בעולם, שאפלו עיר של ירושלים לא תהייה אמנה אדים, שהרי כתוב (ביבה ב) ואני אהיה לך נאם ה' חותמת אש סיביך וגוז. אם לעיר כתוב כך - כל שכן הבית, שהוא דיור שלו. ומעשה זה הרי ראוי להיות בראש בשיצאו ישראל ממצרים, והסתלק עד לסוף הימים בגאלה האחורה.

שאלה אחרת, שודאי אנו קרובים למלך הארץ יותר מפלשר ער, שאר העמים - והוא כך זה, שישראל עשה אותם הקדוש ברוך הוא לב כל העולמים. וכך הם ישראל בין שאר העמים, כמו לבין האחים. כמו שאיאחים לא

אמר, (תהלים קמ) אם יי לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו, דהא לית ליה בית קיומה. ביוםיו דעזרא, גרים חטאה, ואצטרכו אינון לבני, ולא היה בית קיומה. ועודבען, בנינה קדמאת דקדשא בריך הוא, לא היה בעולם, ולזמנא דאתמי כתיב, (תהלים קמ) בונה ירושלים יי, איהו ולא אחר. ובגינה דא אנן מחייבן, ולא בנינה דבר נש, דלית בית קיומה כלל.

בית ראשון, ובית שני, יחית לוין קדשא בריך הוא פרחא מלעילא. בית ראשון באחPsiא, ובית שני באתגלילא. ההוא בית להו באתגלילא, דאתקרי בית שני, דיתחזי לכל עלמא אומנותא דקדשא בריך הוא. חרוה שלים, ורעיטה דלאה בכל קיומה.

ההוא בית ראשון באחPsiא, אסתלק לעילא, על גבוי דההוא דתגלילא. וכל עלמא ייחמון, ענני יקר דסתרא על גבי דההוא דתגלילא, ובגו דאיןון ענני, הויבית ראשון, בעובדא טמירה, דסליק עד רום יקר שמייא, ובגינה דא אנן מחייבן.

יעד בען, לא היה בעולם, האפילו קרתא דהא כתיב, לא ליהו אומנותא דבר נש, דהא כתיב, (זכריה ב) ואני אהיה לך נאם יי חומר אש סביב וגוז. אי לkerata כתיב הבי, כל שכן ביתה, דאיו דירא דיליה. ועובדא דא, הויא אתחזוי למחיי ברישא, פד נפקו ישראל ממזרים, ואסתלק עד לסוף יומין, בפורקנא (דף רכ"א ע"ב) בתראה.

שאלה אחרת, דודאי אנן קרבין למלכא עלאה, יתר מכל שאר עמין. ודאי הבי הוא, דישראל עבד לוין קדשא בריך הוא לבא דכל עלמא. וחייב אינון ישראל בין שאר עמין, כלבא בין שייפין, כמה דשייפין לא